Duminică 22 Februarie

09-10 Rugăciune
10-10:45 Studiu biblic
10:45-12 Serviciu divin

18-20 Serviciu divin

Luni 23 Februarie

18:30-20:30 Întâlnire tineret

Marţi 24 Februarie

19-21 Repetiţii Cor Mixt

Miercuri 25 Februarie

19-21 Fanfară

Joi 26 Februarie

18-19 Rugaciune cu fratii

Vineri 27 Februarie

18-19 Rugăciune cu surorile
19-21 Serviciu divin

▪ Sâmbătă 28 Februarie

10:30-12:30 Repetiţii orchestră

Haideţi să îi aducem în continuare înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune şi în post, pe fraţii şi surorile noastre care suferă din punct de vedere fizic:

Petrică Ştefan
Gina Pop
Ana Cadar
Fibia Vidican
Mariana Huluban
Ana-Maria Iacob
Ligia Briscan

Iată cele mai periculoase 10 tari pentru crestini, conform listei intocmite de Open Doors World:

1. Coreea de Nord
2. Iran
3. Afganistan
4. Arabia Saudita
5. Somalia
6. Maldive
7. Yemen

Populatia: 23,6 milioane de locuitori; Crestini: foarte putini; Religia principala: Islamica.In Yemen, religia islamica este credinta de stat. Strainii au limitata libertatea religioasa, iar evanghelizarea de orice fel este strict interzisa. Yemenitii nu au voie sa paraseasca religia islamica, iar cei care se convertesc la crestinism se confrunta cu persecutii din partea autoritatilor. Religia de stat din Yemen este Islamul, şi aici tot sharia este sursa oricărei legislaţii. Străinii au o oareşice libertate religioasă, dar misonarismul de orice natură este strict interzis. Un caz concret este cel al unor muncitori expatriaţi din 2010, deportaţi pentru că discutau aspecte ale creştinismului cu colegii lor musulmani care le-au cerut-o. mai mult, yemeniţii nu au voie să se lepede de Islam, cei care o fac riscă persecuţii masive din partea familiei, autorităţilor sau grupărilor extremiste. La asta se adaugă şi instabilitatea crescândă cauzată de mişcările teroriste şi separatiste. Asistentul social Johannes Hentschel, soţia sa Sabine, împreună cu copiii lor Lydia, Anna and Simon şi inginerul Anthony Saunders au fost printre străinii răpiţi în regiunea nord-vestică Saada. Anul trecut Anna şi Lydia (3 respectiv 5 ani) au fost salvate de forţele de securitate din Arabia Saudită. Dar arabii au găsit trupurile neînsufleţite ale altor trei creştini capturaţi, studenţii germani Rita Stumpp, Anita Gruenwald şi profesorul coreean Eom Young Sun. agenţii germani şi britanici şi-au încheiat de atunci operaţiunile de recuperarea a a lot ostatici.

Albu Ana – 22.02
Drăgoi Vasile – 23.02
Motica Cristina – 23.02
Negrea Ioan – 23.02
Dragoş Marioara – 24.02
Micu Monica – 24.02
Belintean Veronica – 25.02
Lăpădatu Ana – 26.02
Cristea Dănuţ – 27.02
Popovici Adina – 27.02
Ghilea Lidia – 28.02
Martin Maria – 28.02
Olariu Gabriel – 28.02
Tărniceru Cornelia – 28.02
Vincze Marioara – 28.02
Bădica Iulian – 29.02
Cionca Silvia – 29.02

Vă stăm la dispoziţie pentru nevoile dvs. spirituale:
Pastor Ioan Cocîrţeu: 0744 779 250
Pastor Moise Vrăjitor: 0744 799 596

Colectivul de redacţie:
Ionela Liuba, Simona Cocîrţeu, Mircea Liuba, Alin Zanfirescu.
Pentru sugestii/propuneri: buletinduminical@biserica2.ro

Biserica Creştină Baptistă 2
Pastori: Ioan Cocîrţeu,
Moise Vrăjitor, Ioan Râncu

Timişoara, strada Zăvoi 12
tel-fax: 0256 436 362
office@biserica2.ro
www.biserica2.ro

DINCOLO DE SPERANŢA OMENEASCĂ

NR. 200 | *22* FEBRUARIE

Vine un timp când anumite situaţii din viaţă depăşesc speranţa omenească. Nu există nici un consilier, nici un medic, nici un medicament sau orice altceva care să poată ajuta. Situaţia a devenit imposibilă. Ea cere o minune, altfel se va sfârşi cu devastare.

În astfel de timpuri singura speranţă rămasă este de a merge la Isus. Nu contează cine este, tatăl, mama sau copilul. Acea persoană trebuie să-şi asume responsabilitatea de a se ţine de Isus. Şi ei trebuie să se hotărască: „Nu voi pleca până când nu voi auzi ceva de la Domnul. El trebuie să-mi spună: 'S-a sfârşit. Acum poţi pleca.'"

În Evanghelia lui Ioan găsim o astfel de familie aflată în criză: „În Capernaum era un slujbaş împărătesc, al cărui fiu era bolnav" (Ioan 4:46). Aceasta era o familie distinsă, posibil că era chiar din familie regală. Un duh de moarte plana asupra casei în timp ce părinţii îngrijeau de fiul lor aflat pe moarte. S-ar putea ca să fi fost şi alţi membri ai familiei în casă, probabil mătuşi şi unchi, bunici sau alţi copii, inclusiv şi slujitorii. „[Tatăl] a crezut, şi toată casa lui" (4:53).

Cineva din acea familie aflată în necaz ştia cine este Isus şi auzise de puterea Lui miraculoasă. Într-un mod oarecare, în această casă a ajuns vestea precum că Cristos se afla în Cana, undeva la douăzeci şi cinci de mile depărtare. În disperare tatăl însuşi s-a dus la Domnul. Scriptura ne spune: „Slujbaşul acesta a aflat că Isus venise din Iudea în Galilea, s-a dus la El, şi L-a rugat să vină" (4:47).

Biblia spune că el „L-a rugat [pe Isus] să vină şi să tămăduiască pe fiul lui, care era pe moarte" (4:47). Ce imagine minunată a mijlocirii. Acest om a lăsat totul deoparte pentru a-L căuta pe Domnul care să-i dea un cuvânt.

Cristos i-a răspuns: „Dacă nu vedeţi semne şi minuni, cu nici un chip nu credeţi!" (4:48). Ce a avut în vedere Isus prin aceasta? El îi spunea slujbaşului că nevoia cea mea apăsătoare a lui nu era o eliberare miraculoasă. În schimb, problema nr. 1 era credinţa acestui om. Gândiţi-vă la următorul lucru: Cristos ar fi putut merge în casa acelei familii, să-şi pună mâinile peste fiul aflat pe moarte şi să-l vindece. Totuşi, tot ce avea să ştie această familie despre Isus era că El face minuni.

Cristos dorea ceva mai mult pentru acest bărbat şi pentru familia lui. El dorea ca ei să creadă că El era Dumnezeu întrupat. Iată de ce El i-a spus, în esenţă, acestui slujbaş: „Crezi tu că Acesta este Dumnezeu pe care tu-L rogi stăruitor pentru această nevoie? Crezi tu că Eu sunt Cristos, Mântuitorul lumii?" Slujbaşul a răspuns: „Doamne, vino până nu moare micuţul meu" (4:49). La acel moment Isus trebuia să fi văzut credinţă în acest bărbat. De parcă Isus ar fi spus: „El crede că Eu sunt Dumnezeu întrupat." Deoarece mai departe noi citim: „Du-te", i-a zis Isus, „fiul tău trăieşte" (4:50).

David Wilkerson

SPERANŢA ESTE CARBURANTUL

JOHN ORTBERG

Matei pare că vrea ca noi să înţelegem foarte clar un lucru. Şi anume: cât timp mintea lui Petru era focalizată pe Isus, el avea puterea de a umbla pe apă. Dar când şi-a focalizat atenţia asupra furtunii, frica a scurt-circuitat capacitatea sa de a primi putere din partea lui Dumnezeu.

Speranţa l-a scos pe Petru din barcă.Încrederea l-a ţinut în picioare.Frica l-a scufundat.

Totul depinde acum de atenţia lui. Va privi la Mântuitorul sau la furtună?

Există o stare a minţii care este esenţială pentru a putea trăi viaţa pe care ne-o dorim. Spuneţi-i speranţă sau încredere. Aceasta este de fapt diferenţa dintre cei care încearcă şi cei care se dau bătuţi. Când pierdem acest lucru, la fel ca Petru, ne scufundăm. **Nu priviţi în jos!**

Speranţa este carburantul cu care funcţionează inima omului. Un accident poate paraliza trupul, dar moartea speranţei paralizează spiritul. **Speranţa** este cea care îi face pe cei doi tineri să spună "Da" în faţa pastorului, chiar dacă nu au nici un fel de garanţii.

Speranţa este cea care face ca acelaşi cuplu, după mulţi ani, după multe promisiuni încălcate şi inimi frânte, să acorde o nouă şansă acelui legământ.

Speranţa este motivul pentru care oamenii dau viaţă copiilor în această lume decăzută.

Speranţa este motivul pentru care avem spitale şi universităţi.

Speranţa este motivul pentru care există psihologi şi consilieri.

Nici un compozitor nu ar agoniza scriind o operă, fără a avea speranţa că va rezulta ceva frumos din efortul său.

Nici un părinte nu şi-ar da silinţa pentru un copil, dacă nu ar avea speranţa că acel copil va putea duce o viaţă mai bună, mai nobilă, mai fericită decât el.

La bătrâneţe, maestrul pictor Henri Matisse a fost schilodit de artrită. Doar luarea în mână a unei pensule îi provoca o durere extraordinară. Pictatul era agonie. Cineva l-a întrebat de ce mai picta încă. El a răspuns: "Durerea dispare, frumuseţea rămâne." Aceasta este speranţa.

Pablo Casals continua să exerseze la violoncel cinci ore pe zi în ciuda faptului că era recunoscut ca cel mai mare violoncelist al lumii, în ciuda faptului că era deja bătrân şi efortul îl extenua. Cineva l-a întrebat de ce face asta. A răspuns: "Cred că mă perfecţionez." Aceasta este speranţa.

Lewis Smedes scrie că atunci când Michelangelo lucra zi de zi la pictura plafonului Capelei Sixtine, a ajuns atât de descurajat că a hotărât să renunţe.

"În timp ce apusul întuneca şi mai mult Capela Sixtină, şi aşa întotdeauna umbrită, Michelangelo, frânt de oboseală şi plin de îndoieli, coborî de pe schela pe care stătuse pe spate încă de la răsărit, pictând plafonul Capelei. După ce a luat singur cina, a scris un sonet trupului său care acum îl durea peste tot. Dar când soarele a răsărit din nou, Michelangelo s-a ridicat din pat, a urcat pe schelă şi a muncit încă o zi la magnifica viziune a Creatorului."

Ce îl împingea în sus pe scară? **Speranţa.**

Povestea fiecărui personaj din Biblie este povestea speranţei.

Ori de câte ori Iisus cheamă pe cineva să coboare din barcă, îi dă şi puterea de a umbla pe apă.

Isus nu cheamă oamenii pentru a-i vedea cum se scufundă. Se va întâmpla probabil şi aceasta dar nu este intenţia Lui; chemarea Sa nu este niciodată o capcană.

Moise a trimis doisprezece spioni pentru a iscodi Ţara Promisă, pentru a vedea cu ce duşmani vor avea de a face. Zece dintre ei s-au întors şi au spus: *"Oamenii de acolo sunt uriaşi. mai bine ne-am întoarce şi am pleca acasă." Doi dintre ei însă, Iosua şi Caleb, au spus: "Să ne suim şi să punem mâna pe ţară, căci vom fi biruitori!"*

Toţi cei doisprezece au văzut aceeaşi ţară, au fost puşi în faţa aceleaşi situaţii, dar au ajuns la două concluzii diametral opuse.

Un ciobănaş a adus merinde pentru fraţii săi, care erau în armată. Marele erou al duşmanilor lor, un uriaş numit Goliat, îi lua în bătaie de joc. Toţi soldaţii îl vedeau, dar erau prea îngroziţi să-l provoace: şi-au pierdut curajul. David l-a văzut şi l-a înfruntat cu o praştie.

Isus şi ucenicii erau într-o barcă, atunci când a început furtuna. Ucenicii erau atât de îngroziţi, încât erau convinşi că vor muri; urlând, cuprinşi de panică, şi-au pierdut cumpătul. Iisus era în aceeaşi barcă, în mijlocul aceleiaşi furtuni - El aţipise.

În toate aceste cazuri, două grupuri de oameni erau confruntaţi cu aceeaşi situaţie. Au spionat aceeaşi Ţară Promisă, aveau acelaşi duşman şi erau în mijlocul aceleiaşi furtuni. Unii şi-au pierdut speranţa, alţii, nu.

Nu privi în jos!

SPERANŢA ÎN ÎNCERCARE

M-ai învăţat limbajul rugăciunii
cum să Te laud şi să-Ţi cânt mereu
sub cer senin, sub fulgerul furtunii,
când Tu rămâi acelaşi Dumnezeu.

N-am înţeles nevoia încercării
prin care m-ai trecut, Isus, tăcând.
Dar azi Cuvântul Tău dă glas cântării
prin care-mi spui că mă iubeşti oricând.

Te rog, mă iartă, Doamne, de cârtirea
cu care-atât de mult Te-am întristat
şi Ţi-am rănit adânc şi greu iubirea,
ce pentru-atâţi ca mine a răbdat.

Mă spală iar în propriul Tău sânge
de tot păcatul care m-a rănit,
să fiu curat când glasul Tău va strânge
pe ucenicii care Te-au slujit.

Când îmi vorbeşti şi-mi dai poruncă nouă
Cuvântul Tău nu ştiu cum să-l aplic.
Dar Te aştept cu stropi de foc şi rouă
pe calea Ta, ca simplu ucenic.

Nu vreau să fug de fulgerul furtunii,
ci să-mi păstrez tot timpul gândul pur,
luptând pe baricada rugăciunii
ca Iosua sau ca Aaron şi Hur.

Îţi mulţumesc cu-a mea recunoştinţă
că eşti la cârma vieţii pe ocean
şi mă ajuţi prin fapte de credinţă
să ancorez în Noul Canaan.

Zâmbesc de dorul revederii noastre
cu cei ce înainte s-au tot dus,
şi sfredelesc cu gândul zări albastre,
de unde vei veni, iubit Isus.